

Arrest

nr. 55 189 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 maart 2010.

1.3. Op 15 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran. U bent gehuwd met F.(...) D.(...) H.(...). Zij verblijft samen met uw minderjarige zoon S.(...) in Ramsar, Iran. U was in Iran werkzaam als timmerman. In het jaar 1374 (Perzische kalender, komt overeen met 1995-1996 volgens de westerse jaartelling) deed u uw militaire dienstplicht. Twee jaar geleden werd u veroordeeld tot 80 zweepslagen voor het drinken van alcohol. U was tot de presidentsverkiezingen van 2009 nooit politiek actief en had tot dan ook geen sympathiën voor welbepaalde politieke partijen of strekkingen. Toen Mir-Hossein Mousavi zich kandidaat stelde voor de de presidentsverkiezingen van 2009 schaarde u zich achter hem. U kon zich terugvinden in zijn programma en discours en kantte zich tegen het door Ahmadinejad gevoerde beleid. Ongeveer 10 dagen voor de verkiezingen begon u tevens afbeeldingen en pamfletten van Mousavi te verspreiden. U deed dit samen met twee vrienden van u, A.(...) T.(...) en A.(...) S.(...). U leerde hen kennen tijdens uw legerdienst. Zij zijn net als u afkomstig uit Teheran. Beiden zijn student aan de universiteit. Door deze verkiezingen begonnen jullie elkaar vaker te zien. Op 22/3/1388 (12 juni 2009) vonden deze verkiezingen plaats. De volgende dag werd Ahmadinejad uitgeroepen tot overwinnaar. Op 24/3/1388 (14 juni 2009) vonden de eerste protestdemonstraties in Teheran plaats tegen de verkiezingsoverwinning van Ahmadinejad. U nam hieraan ook deel en dit samen met voornoemde twee vrienden. Het kwam toen tot een gewelddadige confrontatie met de ordediensten. U was hierbij tevens betrokken. Zo nam u die dag deel aan de gevechten met de ordediensten en richtte u vernielingen aan. Ook naderhand en dit tot uw vertrek nam u nog meermaals deel aan protestdemonstraties in Teheran, telkens samen met uw vrienden A.(...) en A.(...). Op 30/03/1388 (20 juni 2009) had u andermaal afgesproken met deze twee vrienden en dit op het Imam Hussein-plein in Teheran. Van daaruit gingen jullie naar het Enghelabplein om deel te nemen aan de demonstratie. Daar kwam het toen tot een treffen met de ordediensten. Toen u en uw vrienden in de nabijheid van dit plein in de straat Fakhreazi een vrouw en een meisje, die door leden van de ordediensten werden geslagen, te hulp wilden komen, geraakten jullie zelf in de clinch met deze ordediensten. Hierop werden uw twee vrienden opgepakt. U slaagde erin te ontkomen. U begaf zich hierop eerst naar het Tohid-plein. Iemand met een motorfiets bracht u naar dit plein. Aangezien het daar ook niet rustig was, nam u van daaruit een taxi naar het Kourosh-plein, waar u bleef. U had schrik om naar huis te gaan. Uw vrienden zouden immers onder druk worden gezet om u te verraden. Rond middernacht kreeg u telefoon van uw echtgenote. Ze deelde u mee dat ze net daarvoor thuis bezoek had gekregen van de ordediensten die op zoek waren naar u. Een wagen met twee personen in uniform en één iemand in burger - waarvan u vermoedt dat het A.(...) of A.(...) was - hadden eerst aan uw woning plaatsgevat. Vervolgens hadden ze aan uw echtgenote meegedeeld dat u zich moest melden bij de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten). Na dit telefoontje nam u een taxi naar een vriend in Saidabad, Karaj. U verbleef tot 14 of 15/05/1388 (5 of 6 augustus 2009) bij hem. U kende in die periode geen problemen. De autoriteiten bleven evenwel op geregelde tijdstippen in uw woning in Teheran langskomen en vielen hierbij uw echtgenote lastig. In het begin kwamen ze dagelijks langs. Het ging hier om personen in burgerkledij die telkens naar uw verblijfplaats polsten en meedeelden dat u zich bij de autoriteiten diende te melden. Uiteindelijk besliste uw echtgenote, nadat u reeds bijna een maand in Karaj verbleef, om ook de woning te verlaten. Zodoende konden uw ouders wanneer ze nog langskwamen vertellen dat jullie daar niet langer woonden. Uw echtgenote kon evenwel niet bij u in Karaj terecht en huurde daarom een huis in Ramsar. Sindsdien leeft ze daar zonder problemen. Ze bezocht u één keer in Karaj en dit kort na haar vertrek uit Teheran. Uw vader werd tevens één keer kortstondig opgepakt en voor ondervraging meegenomen naar het kantoor van de Bassidj in de wijk. Over A.(...) en A.(...) werd sinds hun arrestatie geen nieuws meer vernomen. Ze zitten vandaag nog steeds ergens vast of werden inmiddels door de autoriteiten gedood. Op 14 of 15/05/1388 (5 of 6 augustus 2009) verliet u Iran en reisde u over land naar Turkije. Uiteindelijk kwam u daar terecht in Istanboel. Van daaruit werd u met een vrachtwagen naar België gesmokkeld. Op 12 augustus 2009 kwam u in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw mellikaart (nationale kaart) en uw shenasnameh (geboorteboekje).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal betreffende het lot van uw vrienden A.(...) T.(...) en A.(...) S.(...). Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal geregeld met beide personen in Iran telefonisch contact te hebben. Ze zouden u wekelijks één keer opbellen. U zou hen daarvoor één keer zelf opgebeld hebben en hen uw telefoonnummer hier in België gegeven hebben. U voegde er aan toe dat ze van uw wijk in Teheran zijn en dat zij daar momenteel ook verblijven (CGVS,

p. 2). Hieruit blijkt uiteraard dat beide personen op vrije voeten zijn. Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel plots dat van beide personen sinds hun arrestatie op 30/03/1388 (20 juni 2009) niets meer vernomen werd. U voegde eraan toe dat ze zeker niet vrijgelaten werden en dat ze vandaag volgens u nog steeds vastzitten of door de autoriteiten gedood zijn (CGVS, p. 16). Vervolgens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, die handelt over een essentieel aspect van uw asielrelaas, ontkende u uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd en voegde u hieraan toe dat u behalve met naaste familieleden met niemand anders in Iran contacten onderhield (CGVS, p. 17). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. Gezien de geloofwaardigheid van de arrestatie van uw vrienden op de helling komt te staan, kan er tevens ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten gezocht wordt doordat uw vrienden tijdens hun ondervragingen uw naam zouden vermeld hebben (CGVS, p. 14).

Deze bevinding wordt bevestigd doordat u over uw persoonlijk handelen en problemen na de presidentsverkiezingen nog andere weinige overtuigende en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na de arrestatie van uw twee vrienden te voet van de straat Fakhreerazi naar het plein Tohid vluchtte. Daar geraakte u dan weer weg met de hulp van een motorrijder die u van het plein Tohid naar het park Kourosh bracht (CGVS, p. 7). Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel met de hulp van een motorrijder tot het plein Tohid te zijn gevlucht, van waaruit u vervolgens met een taxi het park Kourosh kon bereiken (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u andermaal op onafdoende wijze uw eerdere verklaringen hierover. Ook over het eerste bezoek van de ordediensten die avond aan uw woning legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo zouden twee personen in een uniform samen met een derde persoon, waarvan u vermoedt dat het A.(...) of A.(...) was, die avond laat gedurende een half uur tot een uur postgevat hebben aan uw woning. U leidt hieruit af dat A.(...) of A.(...) de ordediensten uw woning heeft aangewezen. Na eerst voor uw woning postgevat te hebben, zouden ze vervolgens aan uw echtgenote naar u gevraagd hebben en meegedeeld hebben dat u zich bij de Bassidj in de wijk diende te melden. Ze zouden uw woning toen evenwel niet betreden hebben. Gezien de inspanningen die de autoriteiten zich toen zouden getroost hebben om u te vinden, is het opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat de ordediensten vervolgens ook niet de moeite zouden genomen hebben uw woning op dat ogenblik te betreden en op uw aanwezigheid te doorzoeken. Geconfronteerd hiermee stelde u dat de autoriteiten niet over het noodzakelijke bevelschrift hiervoor zouden beschikt hebben (CGVS, p. 15). Deze uitleg is evenwel niet afdoende, temeer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat heel wat personen naar aanleiding van hun deelname aan deze protestdemonstraties en de groene beweging in hun woningen werden gearresteerd.

Voorts bleek ook uw kennis van de gebeurtenissen tijdens de eerste protestdemonstraties na de verkiezingen weinig overtuigend. Zo verklaarde u dat de eerste protestdemonstraties in Teheran naar aanleiding van de verkiezingen plaatsvonden de tweede dag na de verkiezingen, meerbepaald op 24/3/1388 (14 juni 2009) (CGVS, p. 9 en 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat reeds de dag ervoor op 23/3/1388 (13 juni 2009) zware protesten uitbraken in Teheran, waarbij het tot rellen tussen de oproerpolitie en de demonstranten kwam. U bleek hiervan geheel niet op de hoogte te zijn (CGVS, p. 10). U bleek evenmin op de hoogte te zijn van de arrestatie van invloedrijke personen bij het begin van de protesten. U stelde hierover niets gehoord te hebben (CGVS, p. 10). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er bij het begin van de protesten een groot aantal invloedrijke politici uit het hervormingsgezinde kamp werden gearresteerd. U stelde tevens verkeerdelijk dat tijdens de protesten van 24/3/1388 (14 juni 2009) geen doden vielen (CGVS, p. 11). Gezien uw toenmalig politiek engagement en uw trouwe deelname aan de hervormingsgezinde protestdemonstraties, mag verwacht verwacht worden dat u hier accurater kan antwoorden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Betreffende uw veroordeling naar aanleiding van het drinken van alcohol kan nog opgemerkt worden dat u overeenkomstig de Iraanse wetgeving werd gestraft en deze zaak aldus juridisch volledig is afgehandeld. Derhalve kan deze veroordeling, overigens gebaseerd op louter gemeenrechtelijke feiten, geen aanleiding meer geven tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of tot het lijden van ernstige schade.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde zijn niet van die aard om bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw nationale kaart en geboortboekje bewijzen uw identiteit en nationaliteit, maar die staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad merkt vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing volgt volgens verzoeker meteen ook dat de bestreden beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging vanwege de autoriteiten en dat hij geen bescherming kan krijgen in Teheran omwille van zijn deelname aan de manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Deze vrees zou enkel toenemen bij een eventuele terugkeer naar Iran, aldus verzoeker. Daarenboven lijdt het volgens verzoeker geen twijfel dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Hij wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar Teheran immers het voorwerp kan uitmaken van een opsluiting zonder veroordeling of foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en bestraffing.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende het lot van zijn vrienden A.T. en A.S, waardoor de geloofwaardigheid van de arrestatie van zijn vrienden op de helling komt te staan en dienvolgens tevens ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij door de autoriteiten gezocht wordt doordat zijn vrienden tijdens hun ondervragingen zijn naam zouden vermeld hebben, (ii) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn vluchtroute na de arrestatie van zijn twee vrienden en de manier waarop hij deze route heeft afgelegd, (iii) hij ook over het eerste bezoek van de ordediensten die avond aan zijn woning weinig overtuigende verklaringen aflegde omdat het, gezien de inspanningen die de autoriteiten zich toen zouden getroost hebben om hem te vinden, opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat de ordediensten vervolgens ook niet de moeite zouden hebben genomen zijn woning op dat ogenblik te betreden en op zijn aanwezigheid te doorzoeken en zijn uitleg hiervoor dat de autoriteiten niet over het noodzakelijke bevelschrift zouden beschikt hebben niet afdoende is, temeer uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat heel wat personen naar aanleiding van hun deelname aan deze protestdemonstraties en de groene beweging in hun woningen werden gearresteerd, (iv) ook zijn kennis van de gebeurtenissen tijdens de eerste protestdemonstraties na de verkiezingen weinig overtuigend is, zoals wordt toegelicht, (v) zijn veroordeling naar aanleiding van het drinken van alcohol overeenkomstig de Iraanse wetgeving werd gestraft en deze zaak aldus juridisch volledig is afgehandeld zodat deze veroordeling, die overigens gebaseerd is op louter

gemeenrechtelijke feiten, geen aanleiding meer kan geven tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of tot het lijden van ernstige schade en (vi) de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten, met name zijn nationale kaart en geboorteboekje slechts zijn identiteit en nationaliteit bewijzen, gegevens welke echter niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 oktober 2010 (CG nr. 0915444), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, stelt verzoeker dat deze geen afdoende argument vormen om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou kennen, noch een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade omdat deze vermeende tegenstrijdigheden te reduceren zijn tot een louter misverstand dat door hem werd uitgeklaard van zodra bleek dat dit misverstand bestond. Verzoeker is ervan overtuigd dat de tolk hem niet goed moet hebben begrepen aan het begin van het gehoor. Hij bevestigt dat hij geregeld contact had met zijn vader en hij weliswaar polste naar de toestand van zijn twee vrienden, doch met de vrienden zelf had hij geen contact. Ook via zijn vader heeft hij niets meer vernomen over het lot van zijn vrienden, aldus nog verzoeker. Wat zijn vluchtroute betreft, stelt verzoeker dat hij eerst te voet richting het plein Tohid is getrokken, onderweg opgepikt werd door een motorrijder, waarna hij met een taxi naar het park Kourosh is gegaan. Ook hier is verzoeker ervan overtuigd dat de tolk hem in het begin van gehoor verkeerd moet hebben begrepen en ook hier heeft hij, van zodra bleek dat er een vermeende tegenstrijdigheid bestond, formeel de ware toedracht toegelicht. Verzoeker meent alleszins dat, zelfs al zou het om werkelijke tegenstrijdige verklaringen gaan, dit nog geen voldoende argument is om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde. Immers, het feit of hij al dan niet contact onderhoudt met zijn twee vrienden, noch het feit of zijn twee vrienden ondertussen al dan niet op vrije voeten zouden zijn, noch het feit of hij per motor dan wel per taxi in het park Kourosh is geraakt, doet volgens verzoeker afbreuk aan het feit dat hij een gegronde vrees heeft te worden vervolgd in Iran, nu hij participeerde aan de protestmanifestaties in Teheran naar aanleiding van de presidentsverkiezingen.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden wijt aan een misverstand dan wel een vertaalprobleem, kan hij geenszins overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker voor de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat hij er bovendien op werd gewezen dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden. Verzoeker noch diens raadsman hebben dienaangaande opmerkingen gemaakt. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat er sprake kan zijn van een misverstand en/of een foutieve vertaling. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker aanvankelijk in ondubbelzinnige bewoordingen aangaf nog contact te hebben gehad met zijn vrienden in Iran: *“Hebt u nog met iemand contact in Iran? Ja, met bepaalde van mijn vrienden die in dit dossier voorkomen Met wie? A.(...) T.(...) en A.(...) S.(...) Op welke manier heeft u contact met deze personen? Zij bellen mij op Hoe zijn ze aan uw telefoonnr. geraakt? Ik heb het hen gegeven Hoe? Ik heb hen één keer gecontacteerd Hoe? Ik belde via een*

nachtwinkel. (...) Hoe vaak bellen ze u op in België? Wekelijks één keer Waar verblijven zij in Iran? Ze zijn van mijn wijk Daar verblijven ze nu ook? Ja" (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en zijn manifest tegenstrijdig met zijn latere bewering dat van deze personen sinds hun arrestatie niets meer vernomen werd en dat ze volgens hem nog steeds vastzitten of door de autoriteiten gedood zijn (administratief dossier, stuk 4, p. 16). De door verzoeker gesuggereerde vertaalproblemen kunnen dan ook niet worden aanvaard. Gelet op het belang van het lot van verzoekers vrienden, dat blijkens zijn verklaringen duidelijk verbonden is aan zijn eigen lot aangezien hij meent door hen verraden te zijn, is deze tegenstrijdigheid van die aard dat verzoekers geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan. Ook de tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers vluchtroute na de arrestatie van zijn vrienden blijken duidelijk uit het administratief dossier (stuk 4, p. 7 en p. 14) en kunnen evenmin worden teruggebracht tot een misverstand of een foutieve vertaling. Tot slot benadrukt de Raad dat ook het louter vasthouden in voorliggend verzoekschrift aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen.

2.6. Met betrekking tot het eerste bezoek van de ordediensten aan zijn woning, ontkent verzoeker niet dat de ordediensten lak hebben aan formaliteiten en, zeker in een geval zoals in casu aan de orde is, gewoon de woning zouden binnenvallen doch stelt hij dat hij enkel naar eer en geweten de feiten, zoals deze zich hebben voorgedaan, kan uiteenzetten en hij net als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het raden heeft naar de juiste beweegredenen die maakten dat zij het huis niet betreden hebben. Alleszins meent verzoeker dat ook het feit of de ordediensten al dan niet zijn huis hebben betreden geen afbreuk doet aan zijn vrees om te worden vervolgd. Feit is dat de ordediensten naar hem op zoek zijn, getuige hun regelmatige bezoeken bij hem thuis, en ze hem zullen arresteren eens ze hem gevonden hebben, aldus nog verzoeker.

Verzoeker beperkt zich met dit betoog tot het louter bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn bewering dat hij tot op heden door de Iraanse ordediensten zou worden opgespoord. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.7. Aangaande zijn gebrekkige kennis van de gebeurtenissen tijdens de eerste protestdemonstraties na de verkiezingen, wijst verzoeker erop dat hij heeft verklaard nooit politiek geëngageerd te zijn geweest vóór de presidentsverkiezingen in juni 2009. Voorts stelt hij, onder verwijzing naar een citaat uit een artikel gepubliceerd op de website van de Nederlandse Omroep Stichting (NOS), dat niet alle informatie over de gebeurtenissen tot bij het publiek kwam ten gevolge van de ingerichte censuur, zodat het volgens verzoeker dan ook niet verwonderlijk is dat hij niet op de hoogte was van bepaalde feitelijkheden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij bepaalde kennis omtrent de gebeurtenissen tijdens de manifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen ontbeert. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, die beweert omwille van zijn deelname aan deze protestmanifestaties Iran te zijn ontvlucht, hieromtrent meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. Zijn voorafgaand gebrek aan politiek engagement doet hierbij niet ter zake, nu verzoeker ten tijde van de presidentsverkiezingen blijkbaar wel in die mate geëngageerd zou zijn geweest dat hij dagelijks deelnam aan protestmanifestaties en hierbij ook zelf vernielingen aanrichtte (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11). Zo verzoeker er nog op wijst dat niet alle informatie van de gebeurtenissen tot bij het publiek kwam omwille van de ingerichte censuur, erkent de Raad dat algemeen geweten is dat het voor buitenlandse media moeilijk was om informatie te vergaren over de situatie in Iran, zoals overigens tevens blijkt uit het door verzoeker geciteerde bericht op de website van de NOS, doch dit neemt niet weg dat ervan kan worden uitgegaan dat de actievoerders onderling de gebeurtenissen bespraken en zij wel degelijk op de hoogte moeten geweest zijn van er gaande was. Dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de eerste dag waarop er gedemonstreerd werd (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10) – terwijl dit nochtans bezwaarlijk aan zijn aandacht kan zijn ontsnapt vermits hij zelf uit Teheran afkomstig is –, noch van de arrestaties van invloedrijke personen bij het begin van de protesten en van het feit of er al dan niet doden vielen op de eerste dag waarop hij deelnam aan de protesten (p. 10-12), zijn kennis over de gebeurtenissen in de nasleep van de presidentsverkiezing in wezen niet verder reikt dan wat kan worden verwacht van iedere Iraniër die op dat ogenblik in Teheran aanwezig was en hij

daarenboven niet weet of Mir Hussein Moussavi, met wie hij naar eigen zeggen sympathiseerde, een politieke partij heeft en hij tevens uitermate vaag blijft over de inhoud van de pamfletten die hij gedurende de tien dagen voorafgaand aan de verkiezingen dagelijks zou hebben verspreid (p. 8), laat niet toe enig geloof te hechten aan zijn voorgehouden politieke engagement en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend.

2.8. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker het onderdeel van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zijn veroordeling naar aanleiding van het drinken van alcohol overeenkomstig de Iraanse wetgeving werd gestraft en deze zaak aldus juridisch volledig is afgehandeld zodat deze veroordeling, die overigens gebaseerd is op louter gemeenrechtelijke feiten, geen aanleiding meer kan geven tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of tot het lijden van ernstige schade, niet betwist zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich evenwel niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad er op dat hij slechts bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS